

דף מט.

עין משפט א.

אה"ע סימן קמא פ"ה מט

מט. מ.ח. אמרה לשליח קבל לי גיטי במקום פלוני הוי קפידא, אבל אמרה הבא לי גיטי במקום פלוני לא הוי קפידא, וכשר גם ממקום אחר.

עין משפט ב.ג.ד.

אה"ע סימן לח פ"ה כה

כה. יט. אמר לה ע"מ שאני יודע לקרות, צריך שיקרא התורה ויתרגם אותה בתרגום אונקלוס, וי"א דאם יודע ג' פסוקים לתרגם סגי, ואם אמר לה ע"מ שאני קראה, צריך שיודע תורה, נביאים, וכתובים בדקדוק יפה ז.

עין משפט ה.

אה"ע סימן לח פ"ה כו

כו. כ. אמר לה ע"מ שאני יודע לשנות צריך להיות יודע המשנה ק, שאני תנאה צריך להיות יודע משנה, ספרא, וספרי, ותוספתא של ר' חייא, וה"ה של ר' אושעיא.

דף מט:

עין משפט א.

אה"ע סימן לח פ"ה כו

עין בסעיף הקודם

עין משפט ב.

אה"ע סימן לח פ"ה כו

כו. כא. אמר לה ע"מ שאני תלמיד, כל ששואלים אותו דבר אחד בתלמודו ואמרו, אפי' בהלכות החג שמלמדים אותן ברבים מדברים הקלים,

ז. וכ"ש דצריך לדעת לתרגם את התורה בתרגומו של אונקלוס.

ק. ולא נתפרש אם צריך לדעת כל המשניות, או מספיק משנה אחת, או ג' משניות כדעת הטור. ועיין בח"מ.

מהני.

עין משפט ג. אה"ע סימן לה פעיף כח

כח. כב. אמר לה ע"מ שאני חכם. כל ששואלים אותו דבר חכמה דהיינו דבר התלוי בסברא בכל מקום ואומרה ר', מקודשת.

עין משפט ד. אה"ע סימן לה פעיף כט

כט. כג. ע"מ שאני גיבור, כל שחבריו מפחדים ממנו מפני גבורתו.

עין משפט ה. אה"ע סימן לה פעיף ל

ל. כד. ע"מ שאני עשיר, כל שבני עירו מכבדים אותו מפני עושרו.

עין משפט ו. אה"ע סימן לה פעיף לא

לא. כה. ע"מ שאני צדיק, אפי' רשע גמור, הרי זו מקודשת מספק. שמא הרהר בתשובה בלבו ש.

עין משפט ז. אה"ע סימן לה פעיף לב

לב. כו. אמר לה ע"מ שאני רשע, אפי' צדיק גמור, הרי זו מקודשת מספק שמא הרהר ע"ז בלבו.

עין משפט זז. אה"ע סימן לה פעיף כד

עין לעיל דף מח: עין משפט ה

ר. נמצא שיש חילוק בין תלמיד, לחכם ועיין תוס' תענית דף י'.
 ודבר חכמה היינו אפי' במילי דסחורה כ"כ בנחלת צבי, ומדברי הפוסקים לא משמע כן דאין חכמה אלא תורה.
 ש. אע"פ שאנו רואים הגזילה בידו מ"מ כיון שאם הסכים בדעתו להשיב נקרא ג"כ צדיק מידי ספיקא לא נפקינן. כ"כ בח"מ. ואם אמר ע"מ שאני צדיק גמור בזה לא נאמר שג"כ מקודשת מספק.

עין משפט ט.

ח"מ סימן רז פ"ד

ד. המוכר סתם אע"פ שהיה בלבו שמפני דבר מסויים הוא מוכר, ואע"פ שנראים הדברים כן אינו חוזר שהרי לא פירש, ודברים שבלב אינם דברים^ה, ואפי' שאמר לפני המכירה שעל דעת לעשות כך וכך הוא מוכר^א כיון שבשעת המכירה לא אמר אינו כלום.

הגה: אבל אם ישנה אומדנא דמוכח נתבטל המקח^ב.

הגה: וי"א דבמתנה^ג דברים שבלב הוו דברים.

ת. רמב"ם פ"א ממכירה הלכה ט', והוא מקידושין מ"ט.

א. כ"כ ה"ה בשם המפרשים ושזה דעת הרמב"ם והטור.

ב. תוס' בכתובות צ"ז ע"א ד"ה זבין והרא"ש כלל פ"א סי' א'.

ג. הטעם דדוקא במכר שקיבל המעות מסתמא גמר ומקנה אם לא שפירש שעל דעת כן, אבל במתנה אומדן דעת כל שהוא מבטל. סמ"ע ס"ק י'.